

Arrest

nr. 93 957 van 19 december 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat Mohamed X, die verklaart van Guineese nationaliteit te zijn, op 27 september 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 augustus 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 november 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 november 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat W. VANDEVOORDE, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart een Guinees staatsburger te zijn van Soussou origine. U werd geboren op (...) te K. Sinds 2008 was u goed bevriend met uw buurman, een militair genaamd A. S. K.. Op 7 september 2011 kwam hij terug van een missie en vroeg hij u om met zijn wagen zijn echtgenote af te zetten bij haar zieke moeder in C.. Nadat u haar had weggebracht keerde u met de wagen terug naar A. S. K.. Hij zei u de wagen mee te nemen, te laten wassen en de volgende dag terug te brengen. U parkeerde de wagen bij uw thuis en ging rond 23u slapen. De volgende dag werd u wakker rond 8u en merkte u dat de sleutels van de wagen alsook uw neef, B. Y., die bij u inwoonde, verdwenen waren. U belde A. S. K. om de

situatie uit te leggen en die zei u naar de militaire basis te komen. Een dertigtal minuten na dat telefoongesprek belde een vriend, F. K., die ook militair is met de boodschap niet naar het kamp te komen omdat u anders opgepakt zou worden. U wist niet wat doen en op 8 september 2011 nam u een taxi naar K.. Diezelfde dag kwam A. S. K. met een aantal militairen naar uw huis. Ze sloegen uw aanwezige familieleden. Uw kleine broer werd geslagen met een geweer waardoor hij een oog verloor. A. S. K. beledigde uw vader en zei dat u dit allemaal met opzet had gedaan. Hij zei ook dat er vijf kilo goud in de koffer van de verdwenen wagen lag en dat u zijn vertrouwen had geschonden en dat hij nooit zou vergeven. Na dit incident besloot uw familie dat u Guinee moest verlaten. Uiteindelijk verliet u op 5 februari 2012 Guinee. Op 6 februari 2012 kwam u in België aan alwaar u op 7 februari 2012 asiel aanvraagde. Ter staving van uw asielrelaas legde u uw geboorteakte, foto's van uw familie, de identiteitskaart van uw jongere broer, een brief van uw jongere broer in verband met uw problemen en een print-out van een foto van A. S. K. voor.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen een 'gegronde vrees voor vervolging', zoals bedoeld in de Conventie van Genève, of een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade', zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, niet aannemelijk heeft gemaakt.

Vooreerst dient gewezen te worden op uw ongeloofwaardige verklaringen over het gedrag van A. S. K..

U verklaarde bevriend te zijn met de militair A. S. K. die op een dag vroeg om zijn echtgenote met zijn wagen naar haar zieke moeder te brengen. Nadat u dat gedaan had stelde u voor de wagen naar hem terug te brengen. A. S. K. zei u echter de wagen te laten wassen en de volgende dag naar hem terug te brengen. Die nacht zou uw inwonende neef, B. Y., de wagen gestolen hebben. Volgens A. S. K. lag er vijf kilo goud in de koffer van de gestolen wagen. De militair zou u verdenken van de diefstal en sindsdien willen vermoorden (CGVS gehoorverslag p 6-7). Er dient gewezen te worden op het weinig geloofwaardige gedrag van A. S. K.. Het is volstrekt ongeloofwaardig dat indien er 5 kilo goud in de wagen lag (volgens huidige marktprijzen aan een waarde van ongeveer 215.000 euro, zie bijgevoegde informatie) dat A. S. K. niet de moeite zou nemen om dat uit de wagen te halen alvorens hem aan u uit te lenen. Uw verklaring verder dat u voorstelde om de wagen terug te brengen maar dat hij zei deze nog een nacht bij u thuis te laten staan is volledig ontdaan van enige geloofwaardigheid.

Verder kan u niet aannemelijk maken waarom A. S. K. u plots zou viseren.

Gevraagd naar de oorsprong van het goud antwoordt u dat A. S. K. net terug was van een missie in Siguiriu waar goud wordt ontgonnen (CGVS gehoorverslag p. 8). Geconfronteerd met de vaststelling dat het bevreemdend is dat iemand een auto waarin vijf kilo goud ligt voor een dag en nacht uitleent zonder het goud eerst weg te nemen antwoordt u dat u niet wist dat het goud in de wagen lag en uw vriend er pas over sprak toen hij later uw familie kwam bedreigen. U veronderstelt daarbij verder dat A. S. K. dat gezegd kon hebben om van u af te geraken (CGVS gehoorverslag p. 9). Op de expliciete vraag of u nu oppert dat uw vriend een verhaal opdiste over vijf kilo goud om u uit de weg te kunnen ruimen antwoordt u bevestigend (CGVS gehoorverslag p. 9). Eerder in het interview verklaarde u echter dat jullie elkaar kenden sinds 1995 en goed bevriend waren sinds 2008 (CGVS gehoorverslag p. 7). Zo hielp u hem en zijn gezin bij de bouw van hun nieuwe huis door toezicht te houden op de werkers en bouwmaterialen op hun vraag te kopen. Verder stelde u dat u meermaals per week bij hem langs ging en er verbleef om u te wassen, om daar te eten of om daar te blijven slapen (CGVS gehoorverslag p.7). U verklaarde ook spontaan dat hij vertrouwen in u had en dat jullie band sterk was (CGVS gehoorverslag p. 8). Op de vraag waarom hij ineens zo iets zou verzinnen om u uit de weg te ruimen terwijl jullie zulke goede vrienden waren komt u niet verder dan te stellen dat u ofwel de wagen niet zou kunnen teruggeven ofwel nooit het goud zou kunnen teruggeven en dat dit een zwaar probleem was (CGVS gehoorverslag p. 9). Gevraagd of A. S. K. uw neef kende en wist dat hij bij u inwoonde antwoordde u bevestigend (CGVS gehoorverslag p. 8). Op de vraag of u klacht had ingediend voor de diefstal van de wagen stelde u dat uw vader de diefstal had aangegeven bij de politie (CGVS gehoorverslag p. 10) Op de vraag of u geprobeerd heeft om aan A. S. K. uit te leggen dat u niets met de diefstal te maken had antwoordde u simpelweg dat hij u niet geloofde (CGVS gehoorverslag p.8). Zelfs meegaande in uw hypothese dat A. S. K. loog over het goud in de koffer van de wagen kan u niet aannemelijk maken waarom uw vriend u plots zonder enige aanwijsbare reden uit de weg zou willen ruimen.

Ook kunnen er vragen gesteld worden bij uw verklaringen over het gedrag van uw neef B. Y..

U stelde dat uw neef een wees was en dat hij bij u was komen inwonen nadat hij zijn ouders had verloren (CGVS gehoorverslag p. 8). Hij zou op een oudere zus na geen andere familie meer hebben buiten uw familie (CGVS gehoorverslag p. 10). Hij zou reeds twee jaar bij u inwonen en u zou hem aan dezelfde job als u hebben geholpen, namelijk het installeren van TV-kanalen (CGVS gehoorverslag p. 8). Gevraagd naar de reden waarom hij plots de wagen van A. S. K. zou stelen antwoordt u dat u de reden niet weet maar dat niemand kwaad op hem was (CGVS gehoorverslag p. 11). Gevraagd of u nog een spoor heeft van uw neef stelt u dat hij verdwenen is en niemand weet waar hij naartoe is (CGVS gehoorverslag p.11). Geenszins kan u aannemelijk maken waarom uw neef, wiens enige sociale netwerk uw familie was, plots besloot van een wagen te stelen en van de aardbodem te verdwijnen.

Op basis van voorgaande vaststellingen kan niet gesteld worden dat u, wegens gebrek aan geloofwaardigheid, aannemelijk heeft gemaakt dat u uw land uit 'vrees voor vervolging' in de zin van de Vluchtelingenconventie van Genève heeft verlaten of dat u bij een eventuele terugkeer naar uw land van oorsprong een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade' zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming zou lopen.

Ter staving van uw asielrelaas legde u uw geboorteakte voor. Deze bevestigt enkel uw identiteit maar heeft verder geen uitstaans met uw asielrelaas. De foto's van uw familie en de identiteitskaart geven enkel dat u familie heeft in Guinee maar ondersteunen geenszins de door u aangevoerde vervolgingsfeiten. De brief van uw broer heeft een duidelijk gesolliciteerd karakter. Wat betreft de opgelopen verwonding van broer blijkt dat hij een letsel heeft opgelopen aan het rechtersbeen maar er staat niet duidelijk vast in welke omstandigheden hij dit letsel heeft opgelopen. Over de door u neergelegde print-out van een foto van een militair kan niet onweerlegbaar gesteld worden dat het A. S. K. betreft. Evenmin ondersteunt het louter neerleggen van deze foto uw verklaringen. U brengt geen tastbaar begin van bewijs aan dat uw asielrelaas rechtstreeks ondersteunt.

De verschillende geraadpleegde informatiebronnen stellen dat sinds de verkiezingsoverwinning van Alpha Condé in 2010, de veiligheidssituatie verbeterd is, hoewel politieke spanningen nog voelbaar zijn. Het stoppen van de dialoog tussen de regering en bepaalde politieke oppositiepartijen toont dit aan. Er moet ook gewezen worden op mensenrechtenschendingen door de Guinese veiligheidstroepen bij politieke manifestaties. Guinee is dus in 2011 geconfronteerd met interne spanningen, geïsoleerd en sporadisch geweld en dergelijke. Het is dan ook nu aan de verschillende politieke actoren om ervoor te zorgen dat aan de voorwaarden wordt vervuld om de overgangperiode te beëindigen en in een rustig klimaat parlementsverkiezingen te houden. De komende maanden zullen dan ook beslissend zijn voor de toekomst van het land. Artikel 48/4, §2, c) van de wet van 15 december 1980 bepaalt dat een ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger, als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict, beschouwd wordt als 'ernstige schade' die aanleiding kan geven tot het toekennen van het statuut van subsidiaire bescherming, voor zover er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat die persoon een reëel risico zou lopen op dergelijke schade (artikel 48/4, § 1). Uit voormelde informatie blijkt echter dat Guinee niet geconfronteerd wordt met een situatie van willekeurig geweld, en er evenmin sprake is van een gewapende oppositie in het land. In het licht van het geheel van deze elementen dient dan ook vastgesteld te worden dat er op dit ogenblik in Guinee geen sprake is van een gewapend conflict of een situatie van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. Verzoeker voert in een eerste middel aan wat volgt:

"Eerste middel: Geen toekenning van de vluchtelingenstatus - schending van art. 48/3 Vreemdelingenwet gelezen in samenhang met art. 1 van de Conventie van Genève van 28 juli 1951

Eerste onderdeel - het asielrelaas van verzoeker is geloofwaardig

Het blijkt duidelijk en ontegensprekelijk uit het asielrelaas van verzoeker dat zijn problemen in het land van herkomst hun oorsprong vinden in zijn relatie met A. S. K.. Aangezien de huidige tegenstander van

verzoeker nog steeds over een sterke positie beschikt in het land van oorsprong, is er geen reden om aan te nemen dat verzoeker geen gegronde reden voor vrees dient te hebben bij een terugkeer naar Guinee.

De politie in Guinee is niet in staat om op een normale manier te functioneren, onder meer omwille van een gebrekkige organisatie en een wijde verspreiding van corruptie in alle geledingen van het politieapparaat. Verzoeker kan bijgevolg onvoldoende rekenen op een neutrale en gedreven behandeling van zijn problemen. Van verzoeker kan bovendien niet worden verwacht dat hij wacht tot de situatie opnieuw escaleert, een gegronde vrees voor vervolging volstaat om in aanmerking te komen voor erkenning als vluchteling.

Verzoeker wist tijdens het gehoor op het CGVS een groot aantal details te verstrekken betreffende de problemen die aan de basis lagen van zijn asielrelaas. Dat verzoeker niet alle vragen tot in het kleinste detail wist te verstrekken impliceert niet dat het asielrelaas van verzoeker als zodanig als ongeloofwaardig dient te worden beschouwd. Bovendien komt het asielrelaas van verzoeker als duidelijk doorleefd naar voren.

Dit is het geval:

Volgens het CGVS is het ongeloofwaardig dat dat de militair had voorgesteld om de wagen te laten wassen en het goud achterliet in de wagen.

Verzoeker wijst erop dat A. S. K. militair was en een zwarte handel had opgezet in goud als financiering voor militaire activiteiten in de regio. A. had bij een recente missie in Siguiriu een partij goud achterover gedrukt die hij nu buiten zijn huis en het kampement trachtte te krijgen. A. had daarom Verzoeker ingeschakeld om dit goud met zijn wagen buitenshuis te kunnen krijgen en had als voorwendsel gevraagd om zijn echtgenote met de wagen af te zetten bij haar zieke moeder in C.. Hij wilde Verzoeker immers niet op de hoogte te stellen van de kostbare lading goud, vermits Verzoeker mogelijks zou vragen om in de winst te kunnen delen. A. had gevraagd aan Verzoeker om de wagen vervolgens te laten wassen. Ter plaatse zou dan het goud door iemand van de carwash uit de auto worden gehaald, zonder dat Verzoeker hier iets van merkte.

Volgens het CGVS kan Verzoeker niet aannemelijk maken waarom A. hem plots zou viseren.

A. had aan Verzoeker de wagen toevertrouwd met de kostbare goudlading, zonder hierover Verzoeker op de hoogte te stellen. A. had immers voordien met Verzoeker een goede band gehad en meende hem te kunnen vertrouwen. Noch A., noch Verzoeker hadden er echter op gerekend dat de wagen gestolen werd door de neef van Verzoeker. A. was in de veronderstelling dat Verzoeker zijn neef had ingelicht over het goud en samen het goud hadden gestolen uit de wagen van A..

Volgens het CGS kunnen er vragen worden gesteld bij de verklaringen van Verzoeker omtrent het gedrag van zijn neef B.

De neef van Verzoeker was wees en woonde reeds twee jaar bij hem in. Zijn job als installateur van TV-kanalen bracht weinig op, en deze neef zag voor zichzelf weinig toekomst. Toen hij op een of andere wijze het transport van het goud vernam, zag hij dit als een uitgelezen kans om zijn leven over een nieuwe boeg te gooien, de wagen met het goud te stelen en met de noorderzon te verdwijnen. De waarde van het goud, omgerekend 215.000 EUR, vormt naar de maatstaven in Guinee een enorm bedrag waarvan goed kan worden geleefd.

Tweede onderdeel - verzoeker heeft voldoende informatie aangedragen tot ondersteuning van zijn asielrelaas

Verzoeker wist tijdens het gehoor op het CGVS een groot aantal details te verstrekken betreffende de problemen die aan de basis lagen van zijn vertrek uit Guinee. Dat verzoeker niet alle vragen tot in het kleinste detail wist te verstrekken impliceert niet dat het asielrelaas van verzoeker als zodanig als ongeloofwaardig dient te worden beschouwd. Bovendien komt het asielrelaas van verzoeker als duidelijk doorleefd naar voren."

Verzoeker heeft alle redelijke inspanningen geleverd om documenten aan te brengen tot ondersteuning van zijn asielrelaas, en het CGVS dient naast de neergelegde documenten de asielaanvraag van verzoeker ook te beoordelen in het licht van zijn afgelegde verklaringen voor het CGVS. Het asielrelaas van verzoeker is in zijn geheel bekeken coherent, plausibel en stemt overeen met feiten die welbekend zijn over het land van oorsprong, zodat het asielrelaas van verzoeker geloofwaardig is en blijft. Bijgevolg is het niet up-to-date zijn van alle schriftelijke stukken van het dossier van verzoeker geen valabel argument om de asielaanvraag te verwerpen. Zelfs zonder documenten moet het mogelijk zijn om op basis van de mondelinge verklaringen te worden erkend.

Het blijkt duidelijk en ontegensprekelijk uit het asielrelaas van verzoeker dat zijn problemen in het land van herkomst hun oorsprong vinden in zijn ruzie met A.. Aangezien de huidige tegenstander van verzoeker nog steeds over een sterke positie beschikt in het land van oorsprong, is er geen reden om

aan te nemen dat verzoeker geen gegronde reden voor vrees dient te hebben bij een terugkeer naar Guinee.

Het asielrelaas van verzoeker is in zijn geheel bekeken coherent, plausibel en stemt overeen met feiten die welbekend zijn over het land van oorsprong, zodat het asielrelaas van verzoeker geloofwaardig is en blijft.

2.1.2. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.1.3. In de bestreden beslissing wordt vastgesteld dat verzoeker ongeloofwaardige verklaringen aflegde over het gedrag van A. S. K., dat hij niet aannemelijk kan maken waarom A. S. K. hem plots zou viseren, en dat hij niet aannemelijk kan maken waarom zijn neef, wiens enige sociale netwerk verzoekers familie was, plots besloot de wagen te stelen. Op basis van die vaststellingen besluit de commissaris-generaal dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming niet aannemelijk heeft gemaakt.

2.1.4. Verzoeker stelt hier tegenover dat A. S. K. militair was en een zwarte handel had opgezet in goud als financiering voor militaire activiteiten in de regio, dat hij bij een recente missie in Siguiriu een partij goud achterover gedrukt die hij nu buiten zijn huis en het kampement trachtte te krijgen, dat hij daarom verzoeker had ingeschakeld om dit goud met zijn wagen buitenshuis te kunnen krijgen onder het voorwendsel dat zijn echtgenote met de wagen bij haar zieke moeder in C. moest worden gebracht, dat hij verzoeker niet op de hoogte wilde te stellen van de kostbare lading goud, vermits deze mogelijks zou vragen om in de winst te kunnen delen en dat A. aan verzoeker had gevraagd om de wagen vervolgens te laten wassen, waarna het goud door iemand van de carwash ongemerkt uit de auto zou worden gehaald. Verzoeker gaat verder stellende dat hij voordien steeds een goede band had met A. zodat die laatste meende hem te kunnen vertrouwen, dat noch A., noch verzoeker zelf erop hadden gerekend dat de wagen werd gestolen door verzoekers neef en dat A. in de veronderstelling was dat verzoeker zijn neef had ingelicht over het goud waarna ze samen het goud zouden hebben gestolen. Wat betreft het gedrag van zijn neef ten slotte, stelt verzoeker dat diens gedrag te verklaren was op grond van zijn uitzichtloze toekomst en het feit dat het goud hem zou toelaten met de noorderzon te verdwijnen en zijn leven over een nieuwe boeg te gooien.

Waar verzoeker stelt dat A. S. K. nog steeds over een sterke positie beschikt in Guinee zodat er geen reden is om niet aan te nemen dat verzoeker geen gegronde reden voor vrees dient te hebben bij een terugkeer naar Guinee, herhaalt de Raad dat de bewijslast bij de asielzoeker ligt, die een geloofwaardig asielrelaas moet aantonen, en dat het niet de taak van de commissaris-generaal is om aan te tonen dat de feiten onwaar zouden zijn. De Raad stelt verder vast dat verzoeker, terwijl hij ten tijde van het gehoor nog verklaarde zelfs niet zeker te zijn van de bewering van A. dat er daadwerkelijk goud in de wagen lag toen die werd gestolen (gehoorverslag CGVS, adm. doss. stuk 3, p 9), thans in zijn verzoekschrift een verhaal weergeeft dat onverzoenbaar is met de twijfels die hij tijdens zijn gehoor uitte, en ook op geen enkele wijze duidelijk maakt hoe het mogelijk is dat de twijfels hebben plaatsgemaakt voor een versie van de feiten die met stellige zekerheid wordt verkondigd en waarvan verzoeker nooit eerder gewag maakte. De Raad kan dan ook niet anders dan vaststellen dat aan verzoekers post-factum verklaringen

geen geloof kan worden gehecht en dat ze er alleszins niet toe kunnen strekken om de motieven van de bestreden beslissing in een ander daglicht te stellen, temeer nu niet valt in te zien waarom verzoeker nu pas, en zonder dat toe te lichten, met deze verklaringen naar voor komt terwijl van een asielzoeker kan worden verwacht dat hij in staat is om te allen tijde, en op elke moment dat hem daarom wordt gevraagd, een gedetailleerde versie van de feiten te geven die ontdaan is van vaagheden en incoherenties.

2.1.5. De Raad is van oordeel dat verzoekers asielrelaas manifest ongeloofwaardig is. Verzoekers argumenten dat het politieapparaat in Guinee corrupt is, zodat hij niet kan rekenen op een neutrale en doorgedreven bescherming, dat hij een groot aantal details kon verstrekken betreffende zijn problemen en dat zijn asielrelaas doorleefd naar voren komt, stuiten allen op deze vaststelling.

2.1.6. Tenslotte betoogt verzoeker betreffende de bijgebrachte geboorteakte, foto's en de brief van zijn broer dat hij alle redelijke inspanningen heeft geleverd om documenten aan te brengen ter ondersteuning van zijn asielrelaas, zodat het commissariaat-generaal ze moet beoordelen in het licht van verzoekers verklaringen. Het niet up-to-date zijn van de schriftelijke stukken is geen valabel argument om de asielaanvraag te verwerpen, zo stelt hij. Daargelaten het feit dat de commissaris-generaal nergens in de bestreden beslissing vaststelt dat de documenten niet up-to-date zijn, en het feit dat werd vastgesteld dat de brief van verzoekers broer een uitgesproken gesolliciteerd karakter heeft, wat verzoeker niet betwist, wijst de Raad erop dat documenten kunnen worden bijgebracht ter ondersteuning van een voorgehouden asielrelaas, doch niet vermogen een volstrekt ongeloofwaardig relaas in zijn geloofwaardigheid te herstellen.

2.1.7. Het eerste middel is niet gegrond.

2.2.1. Het tweede middel luidt als volgt:

"Tweede middel: Geen toekenning van subsidiaire bescherming - schending van art. 48/4 Vreemdelingenwet

Verzoeker is afkomstig uit Guinee en heeft bij indiening van zijn aanvraag tot asiel uitdrukkelijk verklaard dat zijn leven in gevaar is.

Het statuut van subsidiaire bescherming werd ingevoerd door de zogenaamde "kwalificatierichtlijn", Richtlijn 2004/83. De criteria voor toekenning van het statuut werden overgenomen in art. 48/4 en 48/5 van de Vreemdelingenwet.

Voorwaarden voor de toekenning van de subsidiaire bescherming naar Belgisch recht zijn (artikel 48/4 §1 Vreemdelingenwet):

De vreemdeling komt niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking en kan geen beroep doen op art. 9 ter Vreemdelingenwet;

Er moeten zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat de asielzoeker, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade, en hij zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen, en dat hij niet onder de uitsluitingsgronden valt.

De term "reëel risico" dient te worden gebruikt naar analogie van de maatstaf die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) hanteert bij de beoordeling van schendingen van art.3 EVRM.

Wanneer er sprake is van een gegronde vrees voor ernstige schade om een niet in het Verdrag van Genève genoemde reden (en wanneer de gegronde vrees voor ernstige schade geen situatie betreft die valt onder toepassing van de bijzondere procedure in artikel 9 ter Vreemdelingenwet) wordt de verzoeker geacht anderszins internationale bescherming nodig te hebben en zal hem de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend.

Ernstige schade bestaat uit (art. 48/4 §2 Vreemdelingenwet):

Doodstraf of executie;

Foltering of onmenselijke en vernederende behandeling of bestraffing van verzoeker in zijn land van herkomst;

Ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Er dient rekening te worden gehouden met de algemene omstandigheden in het land en met de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen (art. 48/5 § 3 Vreemdelingenwet).

Recente rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen benadrukt dat het voldoende is aan te tonen dat de algemene situatie bedreigend is voor de gehele bevolking van een land, dat het niet noodzakelijk is dat er een groot aantal burgerslachtoffers vallen vooraleer er subsidiaire bescherming

kan worden toegekend, en dat zelfs een klein risico voldoende is om te komen tot een mogelijke schending.

Voortdurende schendingen van mensenrechten zijn in Guinee trieste realiteit, en de lokale autoriteiten zijn niet bij machte op te treden tegen de gewapende conflicten en aanslagen, waarvan ook de burgerbevolking het slachtoffer is. Uitwijken naar een andere regio binnen Guinee is evenmin een optie aangezien het land op politiek en militair vlak onstabiel is. Deze situatie blijft tot op de dag van vandaag voortduren en is een algemeen bekend gegeven zodat ook de commissaris-generaal hiervan op de hoogte dient te zijn.

Ter illustratie haalt verzoeker de volgende internetartikelen aan van Amnesty International waar de actuele situatie in Guinee gedetailleerd wordt beschreven:

« Contexte

Durant la période précédant les élections parlementaires prévues initialement pour la fin de l'année, le spectre de l'instabilité a surgi lorsque la résidence du président Alpha Condé, capitale, Conakry, a été visée à deux reprises par des tirs d'armes à feu, notamment roquette. Des militaires mais aussi des civils ont été arrêtés et accusés d'avoir fomenté les attaques. Interviewé par une station de radio sénégalaise, le président Condé a également mis en cause le Sénégal, la Gambie et des dirigeants de l'opposition. Les deux pays cités ont démenti toute implication et les opposants politiques ont critiqué les propos présidentiels. Le fait que la Commission électorale nationale indépendante ait proposé des dates pour les élections sans consulter l'opposition a conduit certains observateurs à mettre en doute son indépendance et son impartialité. À la fin de l'année, les dates n'avaient pas encore été confirmées.

En février, la haute-commissaire des Nations unies aux droits de l'homme a publié un rapport sur la situation en Guinée, où elle se déclarait préoccupée, entre autres, par les atteintes aux humains qui, depuis des dizaines d'années, étaient commises en toute impunité par des membres de l'armée et des forces de sécurité ; elle a également déploré la violence sexuelle et sexiste, parfois liée à des pratiques traditionnelles. Le rapport recommandait aussi à la Guinée de donner suite aux recommandations issues de l'Examen périodique universel de 2011, notamment en instaurant « une coopération étroite avec les organes conventionnels et procédures spéciales du Conseil des droits de l'homme » et en les invitant à se réunir régulièrement en Guinée. Dans une résolution ultérieure adoptée lors de sa 16e session (A/HRC/RES/16/36), le Conseil a approuvé les conclusions de la haute-commissaire aux droits de l'homme. Il a rappelé la nécessité pour la Guinée de continuer à mettre en œuvre les recommandations de la commission d'enquête de l'ONU, y compris en prenant des mesures pour lutter contre l'impunité.

En mars, le président Condé a signé un décret portant création de la Commission nationale des droits de l'homme. En juillet, le Conseil national de transition a adopté une loi relative à l'organisation et au fonctionnement de l'institution nationale indépendante des droits humains, (...)

Utilisation excessive de la force

La police et d'autres responsables de l'application des lois ont, cette année encore, recouru abusivement à la force meurtrière. En septembre, des manifestants qui s'étaient rassemblés pour protester sans autorisation contre l'organisation d'élections ont été matraqués et ont essuyé des tirs à balles réelles et des jets de grenades lacrymogènes. Trois personnes au moins ont trouvé la mort dans ces circonstances, parmi lesquelles Amadou Boye Barry, Interpellé par Amnesty international, le ministre de la Communication a annoncé officiellement que deux personnes étaient décédées et qu'une instruction était en cours.

(...)

Prisonniers d'opinion probables

Des arrestations et des placements en détention arbitraires ont été signalés ; les personnes incarcérées pourraient être considérées comme des prisonniers d'opinion. La plupart des interpellations ont donné lieu à un déploiement de force excessif.

En avril, les forces de sécurité ont eu recours à une force excessive pour disperser les sympathisants de l'Union des forces démocratiques de Guinée (UFDG) qui s'étaient retrouvés à l'aéroport de Conakry afin de saluer Cellou Dalein Diallo, le dirigeant de leur mouvement. Au moins 25 personnes ont été blessées. D'autres ont été arrêtées, dont Alpha Abdoulaye Sow et Abdoulaye Diallo, deux militaires chargés d'assurer la sécurité du chef de l'opposition. Condamnés à des peines d'emprisonnement pour « participation à une manifestation interdite, actes de vandalisme et violence », ils ont été graciés en août.

En septembre, plus de 300 personnes qui contestaient les modalités d'organisation des élections ont été interpellées pour participation à une manifestation interdite. Certaines ont été remises en liberté par la suite.

Plus de 50 ont été condamnées à des peines de prison ferme d'une durée d'un mois à un an, et 95 autres à des peines d'emprisonnement avec sursis.

(...)

Torture et autres mauvais traitements

Cette année encore, des soldats et des policiers ont maltraité et torturé des détenus et d'autres personnes en toute impunité.

- En février, un homme accusé d'avoir érigé des barrages routiers a été arrêté à Mamou et conduit au poste de police. Il a été menotté à une fenêtre de façon à ce que ses pieds ne touchent pratiquement pas le sol, et laissé dans cette position pendant plus de huit heures d'affilée. Il a été roué de coups alors qu'il était menotté et suspendu en position accroupie, un bâton passé entre les genoux et les coudes.*

- * En avril, un sympathisant de TUFDG qui se rendait à l'aéroport de Dixinn a été arrêté et battu par des militaires. Placé en détention à la maison centrale de Conakry, il a eu les yeux bandés et a fait l'objet de menaces.*

(...)

Liberté d'expression - journalistes

- Deux journalistes de la radio FM Liberté de N'Zérékoré, Daniel Loua et Théodore Lamah, ont été interpellés en janvier et accusés d'« incitation à la violence » et de « trouble de l'ordre public » pour avoir évoqué à l'antenne l'éventualité d'un retour au pays de l'ancien président Camara, Ils ont été libérés le lendemain.*

- * En mai, à la suite de la parution dans le journal L'indépendant-Le Démocrate d'un article sur des hausses de rémunération dans l'armée, des soldats ont tenté d'arrêter plusieurs journalistes, dont le directeur de la publication, Mamadou Dian Dião. Les militaires ont finalement quitté les locaux du journal grâce à la médiation de deux organisations de défense des droits humains.*

- En juillet, le Conseil national de la communication a interdit à tous les médias, guinéens comme étrangers, de relater l'attaque contre la résidence du président Condé. L'interdiction a été levée trois jours plus tard.*

(...)

Impunité

L'impunité et le manque de discipline au sein de l'armée demeuraient un motif de préoccupation,

- En septembre 2009, plus de 150 personnes avaient été tuées et plus de 40 femmes violées en public lorsque les forces de sécurité s'en étaient prises à un rassemblement pacifique constitué d'opposants à la junte militaire de l'ancien président Camara. A la fin de l'année 2011, les familles de ces victimes n'avaient toujours pas obtenu justice. Une commission d'enquête mise en place par les Nations unies pour faire la lumière sur ces événements a indiqué que ceux-ci pouvaient raisonnablement être qualifiés de crimes contre l'humanité. Malgré l'ouverture d'une instruction en 2010, les auteurs du massacre n'avaient pas été suspendus de leurs fonctions et aucun n'avait encore été déféré à la justice à la fin de l'année.*

(...)

Peine de mort

En septembre, la cour d'appel de Kankan a prononcé 16 condamnations à la peine capitale, dont huit par contumace. Les accusés avaient été reconnus coupables de « meurtres avec préméditation, assassinats avec violence, association de malfaiteurs et destruction de biens d'autrui » après des affrontements entre deux ethnies qui avaient fait au moins 25 victimes.

Ces 16 condamnations à mort allaient à l'encontre de ce qu'avait déclaré le président Condé en Juillet, lors d'une rencontre avec des diplomates étrangers. Il avait dit à cette occasion : « la peine de mort n'existait pas en Guinée et qu'il n'accepterait jamais que des gens soient condamnés à mort, même ceux qui attaquent la vie du président car cela ne le ressusciterait pas, »

BRON: AMNESTY INTERNATIONAL - ANNUAL REPORT 2012 - GUINEE

<http://www.amnesty.org/fr/reRion/Ruinea/report-2012>

Uit het bovenstaande blijkt duidelijk en ontegensprekelijk dat wanneer verzoeker zou terugkeren naar Guinée er een reëel risico is van ernstige schade en hij zich niet onder de bescherming van de lokale autoriteiten kan, of wegens dat risico, wil stellen. Bijgevolg dient de vraag van verzoeker tot subsidiaire bescherming gegrond te worden verklaard, en minstens in overweging te worden genomen."

2.2.2. Ook elke aanvraag om subsidiaire bescherming in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet moet individueel worden onderzocht, waarbij de aanvrager op een voldoende concrete manier dient aan te tonen dat hij een persoonlijk risico op ernstige schade loopt. Een louter verwijzing naar de algemene toestand in het land van herkomst volstaat niet om aan te tonen dat verzoeker dit risico loopt. De aanvrager dient de link te leggen tussen deze algemene toestand en zijn persoonlijke situatie (R.v.St., nr. 177.396, 29 november 2007). Dienaangaande wijst de Raad er in eerste instantie op dat hierboven reeds werd vastgesteld dat verzoekers asielaanspraak ongelooftwaardig is zodat hij niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat aanspraak teneinde aannemelijk te

maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in de artikelen 48/4, § 2, a) of b) van de Vreemdelingenwet.

2.2.3. De subsidiaire beschermingsstatus kan echter worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, en dan meer bepaald wat betreft de hypothese van het aanwezig zijn van een situatie van willekeurig geweld in het land van herkomst, zoals voorzien in artikel 48/4, § 2, c). Noch de door verzoeker geciteerde passage uit een rapport van Amnesty International, noch de gegevens van het dossier laten evenwel toe om de vaststelling van de commissaris-generaal dat Guinee niet geconfronteerd wordt met een situatie van willekeurig geweld of gewapende oppositie, te ontcrachten, voor zover de intentie van verzoeker daartoe al zou bestaan, hetgeen niet onmiskenbaar kan worden afgeleid uit de uiteenzetting.

2.2.4. Het tweede middel is niet gegrond.

2.3.1. Het derde middel luidt als volgt:

“Derde middel: Foltering of onmenselijke en vernederende behandeling of bestraffing van verzoeker in zijn land van herkomst - schending van art. 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (EVRM)

Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen overeenkomstig art. 3 EVRM.

België mag dan al, overeenkomstig vaststaande beginselen van internationaal recht, het recht hebben de toegang, het verblijf en de verwijdering van vreemdelingen te regelen en deze regelgeving toe te passen, zij dient daarbij in al haar nationale beslissingen en daden de verdragsbepalingen, inclusief art. 3 EVRM, te respecteren.

Overeenkomstig art. 3 EVRM mag niemand worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Deze bepaling behelst één van de meest fundamentele waarden van de democratische samenleving.

Art. 3 EVRM verbiedt drie verschillende zaken, nl. folteringen, onmenselijke behandelingen of straffen, en vernederende behandelingen of straffen. Deze drie begrippen mogen dan al een eigen, afzonderlijke betekenis hebben, zij zijn nog steeds in één verbodsbepalingen opgenomen. Dit impliceert dat art. 3 EVRM is geschonden vanaf het ogenblik dat men tot de conclusie komt dat er sprake is van een vernederende behandeling (J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK, Handboek EVRM, Antwerpen, Intersentia, 2004, 130).

Er kan sprake zijn van een onmenselijke behandeling indien het een ernstige vorm van lijden betreft. De mishandeling dient een minimumdrempel te overstijgen. Daarbij kan het zowel gaan om puur lichamelijke letsels als ernstige psychische en psychologische moeilijkheden. Ook een loutere bedreiging met handelingen die in strijd zijn met art. 3 EVRM kan, indien de bedreiging voldoende echt en onmiddellijk is, een onmenselijke behandeling uitmaken (J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK, Handboek EVRM, Antwerpen, Intersentia, 2004, 138).

Opdat een behandeling of straf binnen het toepassingsgebied van art. 3 EVRM zou vallen, moet de behandeling of straf een minimale graad van ernst bezitten. Deze minimumdrempel is evenwel variabel en hangt af van de concrete omstandigheden van de zaak, d.i. de duur en de wijze van uitvoering van de straf of de behandeling, de fysieke en geestelijke gevolgen, de leeftijd, het geslacht en de gezondheidstoestand van het slachtoffer (J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK, Handboek EVRM, Antwerpen, Intersentia, 2004, 130). Bovendien dient art. 3 EVRM te worden geïnterpreteerd in het licht van de "actuele levensomstandigheden" (J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK, Handboek EVRM, Antwerpen, Intersentia, 2004, 131).

Voortdurende schendingen van mensenrechten zijn in Guinée trieste realiteit, en de lokale autoriteiten zijn niet bij machte op te treden tegen de gewapende conflicten en aanslagen, waarvan ook de burgerbevolking het slachtoffer is. Uitwijken naar een andere regio binnen Guinée is evenmin een optie aangezien het land op politiek en militair vlak onstabiel is. Deze situatie blijft tot op de dag van vandaag voortduren en is een algemeen bekend gegeven zodat ook de commissaris-generaal hiervan op de hoogte dient te zijn.

Door afwijzing van de asielaanvraag van verzoeker wordt hij de facto gedwongen het Belgisch grondgebied te verlaten, waardoor hij zich zou blootstellen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen in Guinée. Hierdoor wordt art. 3 EVRM geschonden.”

2.3.2. Daargelaten de vraag of artikel 3 van het EVRM wel kan worden getoetst in het kader van een beroep waarin geen uitspraak wordt gedaan over een verwijderingsmaatregel, wordt vastgesteld dat

deze bepaling inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, § 2, b) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet). Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

Hierboven, bij de bespreking van het tweede middel, werd echter reeds geoordeeld dat verzoeker geen reëel risico op ernstige schade aannemelijk heeft gemaakt. Een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing is dan ook niet aangetoond.

2.3.3. Het derde middel is niet gegrond.

2.4.1. Het vierde middel luidt als volgt :

"Vierde middel: Gezamenlijke schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en de motiveringsplicht, als algemeen rechtsbeginsel en in het bijzonder als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, zoals aan de Commissaris-generaal opgelegd door de wet van 29 juli 1991 "betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen"

Volgens een niet-geschreven grondrecht, dient iedere administratieve rechtshandeling gedragen te worden door motieven die rechtens en feitelijk aanvaardbaar zijn, met andere woorden deugdelijke motieven . De materiële motiveringsplicht als beginsel van behoorlijk bestuur houdt bovendien in dat iedere bestuurshandeling moet ondersteund worden door deugdelijke motieven die, naar aanleiding van het wettigheidsstoezicht, moeten kunnen worden gecontroleerd. In de woorden van de Raad van State, afdeling administratie, luidt het:

"Overwegende dat de materiële motiveringsplicht vereist dat elke administratieve rechtshandeling op motieven gesteund is waarvan het bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking kunnen worden genomen".

De materiële motiveringsplicht is aldus een technisch-juridisch middel om de (interne) wettigheid van een bestuurshandeling te onderzoeken. De motievencontrole bestaat achtereenvolgens uit het onderzoek naar (i) het bestaan van de motieven, (ii) naar dat van de feitelijke juistheid van de motieven, (iii) naar het nagaan of de motieven juridisch juist zijn en, (iv) naar het al dan niet bestaan van een redelijke verhouding tussen de motieven en de inhoud van de beslissing . Hierbij moet worden opgemerkt dat de motieven, of beweegredenen, van een beslissing de feiten zijn die de auteur van de handeling tot het stellen ervan hebben bewogen. De motieven zijn met andere woorden de gegevens die bestonden vooraleer de administratieve rechtshandeling werd genomen en die deze moeten rechtvaardigen . De motieven zijn feitelijk onjuist wanneer zij ten aanzien van de materiële juistheid van de feiten niet bestaan, of het bestaan van die motieven niet bewezen is .

Ingevolge het door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen uit te oefenen wettigheidsstoezicht kan een administratieve rechtshandeling worden vernietigd omwille van een onvoldoende zorgvuldige voorbereiding van de beslissing, bijvoorbeeld wegens een gebrek aan behoorlijke feitengaring, of nog, omwille van een gebrek aan zorgvuldige afweging van de bij het besluit betrokken belangen .

Verzoeker meent dat de motieven die ten grondslag liggen aan de bestreden beslissing, gelet op de elementen van het administratief dossier, niet deugdelijk zijn, gezien zij feitelijk onjuist zijn en falen naar recht en, dienvolgens, de bestreden beslissing niet kunnen dragen.

Uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt dat de bestreden beslissing, zeker gelet op de zorgvuldige afweging van de belangen van Verzoeker, niet voldoende zorgvuldig werd voorbereid, zodat de bestreden beslissing het zorgvuldigheidsbeginsel, als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, schendt.

De schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en de motiveringsplicht, als algemeen rechtsbeginsel en in het bijzonder als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, zoals aan de Commissaris-generaal opgelegd door de wet van 29 juli 1991 "betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen" vloeit voort uit de schending van voorgaande middelen.

Besluit: Verzoeker voldoet aan de criteria om als vluchteling te worden erkend, minstens aan de criteria om beroep te kunnen doen op de subsidiaire bescherming."

2.4.2. De Raad stelt vast dat verzoeker zich beperkt tot een theoretische uiteenzetting van de door hem geschonden geachte bepalingen en beginselen, doch niet concreet uiteenzet op welke manier de bestreden beslissing deze met de voeten treedt. Algemene, stereotiepe en vage beschouwingen, zoals de stelling dat *"de motieven die ten grondslag liggen aan de bestreden beslissing, gelet op de elementen van het administratief dossier, niet deugdelijk zijn, gezien zij feitelijk onjuist zijn en falen naar recht en, dienvolgens, de bestreden beslissing niet kunnen dragen"* en *"uit de motivering van de*

bestreden beslissing blijkt dat de bestreden beslissing, zeker gelet op de zorgvuldige afweging van de belangen van verzoeker, niet voldoende zorgvuldig werd voorbereid, zodat de bestreden beslissing het zorgvuldigheidsbeginsel, als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, schendt” volstaan geenszins om te kunnen spreken over een ontvankelijk middel.

2.4.3. Het vierde middel is niet ontvankelijk.

2.3. De Raad is van oordeel dat verzoeker geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoeker noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet worden weerhouden.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien december tweeduizend en twaalf door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS